

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 10Co/10/2015
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2113214472
Dátum vydania rozhodnutia: 23. 02. 2016
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Katarína Slováčková
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2016:2113214472.1

Rozhodnutie

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Kataríny Slováčkovej a sudcov JUDr. Zlatice Javorovej a JUDr. Gabriely Briškovej v právnej veci žalobkyne: EOS KSI Slovensko, s.r.o., Pajštúnska 5, Bratislava, IČO: 35 724 803, zastúpenej splnomocnenkyňou: TOMÁŠ KUŠNÍR, s.r.o., Pajštúnska 5, Bratislava, IČO: 36 613 843, proti žalovanému: M. B., nar. XX. P. XXXX, bytom K., G. XX, zastúpeného opatrovníkom: Mgr. H. Q., pracovník Okresného súdu Piešťany, za účasti vedľajšieho účastníka na strane žalovaného: Združenie na ochranu občana spotrebiteľa HOOS, Važecká 16, Prešov, IČO: 42 176 778, zastúpeného advokátom: JUDr. Ambróz Motyka, Nám. SNP 7, Stropkov, o zaplatenie 2.607,43 eur s príslušenstvom, o odvolaní žalobkyne proti rozsudku Okresného súdu Trnava z 22. septembra 2014 č. k. 27C/354/2013-110, takto

rozhodol:

Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa vo veci samej a v časti trov konania žalovaného p o t v r d z u j e a v časti trov konania vedľajšieho účastníka na strane žalovaného mení tak, že vedľajšiemu účastníkovi náhradu trov prvostupňového konania nepriznáva.

Žalovanému ani vedľajšiemu účastníkovi na strane žalovaného náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva.

odôvodnenie:

Napadnutým rozsudkom súd prvého stupňa zamietol žalobu žalobkyne, ktorou sa domáhala od žalovaného zaplatenia 2.607,43 eur s 9%-ným úrokom z omeškania ročne od 25. marca 2011 do zaplatenia; žalovanému náhradu trov konania nepriznal; žalobkyňa uložil povinnosť zaplatiť vedľajšiemu účastníkovi na strane žalovaného náhradu trov právneho zastúpenia vo výške 261,53 eur do troch dní od právoplatnosti rozsudku k rukám jeho právneho zástupcu. Svoje rozhodnutie odôvodnil súd prvého stupňa právne ustanovením § 153 ods. 1 O.s.p. (z. č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení zmien a noviel), § 497 ObZ (z. č. 503/1991 Zb. Obchodný zákonník v znení zmien a noviel), § 3, § 39 ods. 1, § 54 ods. 1 a 2, § 558, § 48 ods. 1 a 2, § 100 ods. 1 a § 107 ods. 1 OZ (z. č. 40/1964 Občiansky zákonník), § 4 ods. 2 písm. g) ZoSÚ (z. č. 250/2001 Z. z. o spotrebiteľských úveroch) a vecne tým, že vykonaným dokazovaním mal za preukázané, že medzi právnou predchodkyňou žalobkyne Slovenskou sporiteľňou a.s. a žalovaným došlo k uzatvoreniu zmluvy o bežnom účte (v rámci ktorej bol vedený kontokorentný úver č. 280550524), na základe ktorej sa žalobkyňa zaviazala žalovanému poskytnúť úver vo výške úverového rámca 25.000 niekdajších Sk s dohodnutou premenlivou úrokovou sadzbou 11,85% a s konečnou splatnosťou úveru 29. júla 2005 s poplatkom za poskytnutie úveru 2% z výšky úverového rámca splatného pri podpise zmluvy a poplatok za správu úveru 0,2% z výšky úverového rámca. Z predloženej platobnej histórie súd prvého stupňa zistil, že dňa 12. novembra 1998 bol založený bežný účet, v rámci ktorého bol vedený kontokorentný úver a obe boli ukončené 10. marca 2011, z platobnej histórie nie je možné zistiť, ktoré poplatky a úroky sa týkali kontokorentného úveru a ktoré bežného účtu. Dňa 15. októbra 2012 došlo k uzatvoreniu dohody o uzavretí splátkového kalendára a uznaní záväzku a z nej je zrejmé, že žalovaný sa zaviazal splatiť svoj záväzok v mesačných splátkach, pričom vedomosť o premlčaní dlhu a jeho následkoch obsahoval bod

2.1 označený poslednou vetou. Súd prvého stupňa dôvodil, že i keď je v uzavretej spotrebiteľskej zmluve o úvere uvedené, že je uzatvorená podľa § 497 ObZ vzhľadom na ustanovenia OZ a Zákona o ochrane spotrebiteľa je nutné skonštatovať, že prednosť má úprava spotrebiteľských vzťahov v Občianskom zákonníku. Vzhľadom k tomu, že došlo k odstúpeniu od zmluvy nastupuje právny režim bezdôvodného obohatenia. Súd prvého stupňa konštatoval, že pri uzatváraní dohody o splátkovom kalendári a uznaní dlhu došlo zo strany žalobkyne k nekalej praktike, k porušeniu požiadavky odbornej starostlivosti, ktorá podstatne narušuje alebo môže narušiť ekonomické správanie priemerného spotrebiteľa. Súd prvého stupňa uzavrel, že žalovaný bol po poslednom realizovanom výbere 20. júla 2007 dlžný žalobkyni, resp. jej právnej predchodkyni sumu 38.003 Sk a z tejto sumy vrátil len čiastku 2.000 Sk dňa 15. februára 2008 a nakoľko prečerpal úverový rámec, tento bol povinný splatiť do 29. júla 2007, keď žalobkyňa žiadnym spôsobom nepreukázala inú splatnosť úveru. Vzhľadom na odstúpenie od zmluvy došlo k premlčaniu, k uplynutiu dvojročnej premlčacej doby dňom 29. júla 2009. K námietke žalobkyne, že vedľajší účastník nie je oprávnený vzniesť námietku premlčania súd prvého stupňa uviedol, že vznesenie námietky premlčanie je svojou podstatou úkon s hmotnoprávnou relevanciou nejde o klasický dispozičný úkon, na ktorý by vedľajší účastník nebol oprávnený a dodal, že ak by aj nebola vznesená námietka premlčania vedľajším účastníkom, súd by na premlčanie musel prihliadať ex offio v zmysle § 5b z. č. 250/2007 Z. z.. O trovách konania rozhodol tak, že žalovanému ich náhradu nepriznal, nakoľko si ju neuplatnil a vedľajšiemu účastníkovi na strane žalovaného priznal náhradu trov za dva úkony právnej pomoci dvakrát režijný paušál DPH v celkovej výške 261,53 eur.

Proti tomuto rozsudku súdu prvého stupňa podala v zákonnej lehote z dôvodu nesprávneho právneho posúdenia veci a nedostatočného zistenia skutkového stavu odvolanie žalobkyňa. Dôvodila, že dňa 15. októbra 2012 žalovaný podpísal dohodu o uzavretí splátkového kalendára a uznaní záväzku, čím svoj záväzok uznal vo výške 2.424,31 eur čo do dôvodu i výšky. Poukázala na ustanovenie § 110 ods. 1 OZ a vzhľadom na uznanie mala za to, že nárok sa premlčuje za 10 rokov odo dňa, keď k uznaniu došlo. Namietala, že zákon nevyžaduje, aby mal dlžník v čase uznania vedomosť o premlčaní dlhu, poukázala i na ustanovenie § 558 OZ majúca za to, že žalovaný dohodu podpísal, prejavil svoju vôľu záväzok splniť čo je i v jeho záujme, pretože po jeho splatení nebude figurovať v databázach neplatičov, čím sa môže zlepšiť jeho postavenie pri žiadosti o úver. Dodala, že i ochrana spotrebiteľa má svoje medze a nemožno ju chápať ako ochranu ľahkomyselnosti a nezodpovednosti spotrebiteľa (viď rozsudok NS ČR sp. zn. 23Cdo/1201/2009). Mala za to, že daným prístupom súdu dochádza k popretiu procesnej zásady rovnosti účastníkov, keď konanie žalovaného nemožno považovať za morálne a čestné a preto nemožno súhlasiť s tým, resp. je absurdné, aby takému konaniu bola zo strany súdu poskytnutá ochrana. Poukázala na rozhodnutie KS v Prešove z 11. marca 2014 sp. zn. 9Co/35/2013. Nesúhlasila ani s priznaním trov právneho zastúpenia vedľajšiemu účastníkovi majúca za to, že nemožno hovoriť o trovách účelne vynaložených, vedľajší účastník, Združenie na ochranu spotrebiteľa musí byť sám z podstaty svojej existencie schopný poskytnúť právnu pomoc pri súdnych veciach, musí reálne disponovať s odpovedajúcou materiálnoú ako aj personálnou základňou v rozsahu zabezpečenia základných proklamovaných cieľov. Navrhla, aby odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa zmenil a žalobe vyhovel, resp., aby napadnutý rozsudok zrušil a vec vrátil súdu prvého stupňa na ďalšie konanie. Uplatnila si voči žalovanému 1/; vedľajšiemu účastníkovi náhradu trov konania a trov právneho zastúpenia prvostupňového i odvolacieho konania.

Žalovaný ani jeho opatrovník sa k odvolaniu žalobkyne nevyjadril.

Vedľajší účastník na strane žalovaného navrhol napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa potvrdiť a priznať mu náhradu trov odvolacieho konania 131,15 eur. Uviedol, že všetky slovenské odvolacie súdy dešifrovali nekalú obchodnú praktiku žalobkyne pri podpise formulárovej Dohody a posúdili ju ako neplatný právny úkon. Poukázal na rozhodnutia Krajského súdu Bratislava zo 16.12.2013 č. k. 6Co 210/2013-128, Krajského súdu Žilina z 29.11.2013 č. k. 8Co 514/2013-220, Krajského súdu Trenčín z 18.12.2013 č. k. 5Co/203/2013I-132, Krajského súdu Prešov z 10.10.2013 sp. zn. 20Co 31/2013, Krajského súdu Trnava z 30.9.2013 č. k. 23Co 46/2013-243. K trovám konania uviedol, že argumentácia žalobkyne o neúčelnosti trov právneho zastúpenia vedľajšieho účastníka sa stáva skutkovo aj právne nepresvedčivou, keďže k zamietnutiu žaloby došlo práve vďaka pôsobeniu vedľajšieho účastníka v konaní.

Krajský súd v Trnave ako súd odvolací (§ 10 ods. 1 O.s.p.) po zistení, že odvolanie podala včas oprávnená osoba, účastníčka konania (§ 201 a § 204 ods. 1 O.s.p.) proti rozhodnutiu, proti ktorému je

odvolanie prípustné (§ 201 a § 202 O.s.p.) postupom bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 214 ods. 2 O.s.p) prejednal vec v medziach daných rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 212 ods. 1 a 2 písm. b/ O.s.p.) a dospel k záveru, že odvolanie žalobkyne vo veci samej nie je dôvodné, pretože rozsudok súdu prvého stupňa je vecne správny a je potrebné ho vo veci samej potvrdiť (§ 219 ods. 1 a 2 O.s.p.) a v časti trov konania vedľajšieho účastníka na strane žalovaného zmeniť (§ 220 O.s.p.). Rozsudok odvolacieho súdu bol verejne vyhlásený dňa 23. februára 2016.

Po preskúmaní odvolaním napadnutého rozsudku ako aj celého obsahu spisu dospel odvolací súd k záveru, že súd prvého stupňa vykonal dokazovanie v dostatočnom rozsahu potrebnom na vyhlásenie rozsudku, na základe vykonaných dôkazov dospel k správnym skutkovým zisteniam a vec i správne právne posúdil.

Podľa § 219 ods. 1 a 2 O.s.p. odvolací súd rozhodnutie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne (1). Ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody (2).

Odvolací súd nezistil žiaden dôvod, pre ktorý by sa nemohol stotožniť s argumentáciou súdu prvého stupňa pojatou ním do odôvodnenia napadnutého rozsudku vo veci samej a podporujúcou zvolený spôsobom rozhodnutia, najmä záver o premlčaní nároku žalobkyne.

U dôvodov predostretých súdom prvého stupňa v odôvodnení rozsudku vo veci samej dostatočne jasne a aj objektívne presvedčivo by tak zásadne postačovalo i len konštatovať ich správnosť a odvolať sa na ne (prvá časť ustanovenia § 219 ods. 2 O.s.p.), odvolací súd však pre potrebu vyporiadať sa i s tzv. odvolacími námietkami a aj pre celkovú úplnosť nad rámec uvedeného súdom prvého stupňa dopĺňa (§ 219 ods. 2 O.s.p. in fine) nasledovné:

Predmetom prieskumu odvolacieho súdu vymedzeným uplatnenou odvolacou námietkou žalobkyne bolo posúdiť či súd prvého stupňa správne uzavrel, že žalobou uplatnený nárok žalobkyne je premlčaný, v dôsledku čoho bolo dôvodné žalobu zamietnuť.

Základnou spornou otázkou vychádzajúc z obsahu odvolania žalobkyne bolo, či súd prvého stupňa postupoval správne, keď neprihliadol na uznanie záväzku žalovaným a otázku premlčania posúdil podľa ustanovenia § 100 ods. 1 OZ.

Podľa § 558 OZ, ak niekto uzná písomne, že zaplatí svoj dlh určený čo do dôvodu aj výšky, predpokladá sa, že dlh v čase uznania trval. Pri premlčanom dlhu má také uznanie tento právny následok, len ak ten, kto dlh uznal, vedel o jeho premlčaní.

Uznanie zakladá právnu domnienku existencie dlhu v čase jeho uznania iba vtedy, ak dlžník, ktorý dlh uznal vedel o jeho premlčaní a dlžník nevedel o premlčaní, či už pre omyl skutkový alebo pre omyl právny nenastávajú právne účinky. Aj uznanie premlčaného dlhu zakladá len vyvrátiteľnú domnienku. Dlžník sa tu môže brániť námietkou, že dlh nevznikol, alebo že v čase uznania neexistoval. Ak súd prvého stupňa žalobu zamietol z dôvodu, že žalobkyňa pred uplatnením tejto pohľadávky na súde predložila žalovanému na podpis dohodu o uzavretí splátkového kalendára a uznaní dlhu, ktorú žalovaný podpísal bez toho aby jej obsahu porozumel, rovnako aj otázke premlčania, správny bol jeho právny záver, že táto dohoda bola v jeho neprospech. Z dokazovania jasne vyplynulo, že zmienka o premlčaní dlhu v texte zmluvy o uznaní záväzku je síce uvedená, ale je účelovo znevýraznená, zvýraznená je len tá časť, ktorá sa týka uznania záväzku bez zmienky o jeho premlčaní, pričom text uznania dlhu bol vopred žalobkyňou naformulovaný. V texte nie je zmienka o tom, že žalovaný bol poučený, že uznáva premlčaný záväzok a že bol oboznámený o význame premlčania.

Odvolací súd zdôrazňuje, že právny vzťah, ktorý existuje medzi žalobkyňou a žalovaným je vzťahom zo spotrebiteľskej zmluvy, na ktorý je potrebné aplikovať ustanovenia, ktoré upravujú právne vzťahy spotrebiteľského charakteru. Tieto ustanovenia je potrebné aplikovať aj na právne úkony, ktoré bezprostredne nadväzujú na spotrebiteľskú zmluvu a teda aj na právny úkon uznania dlhu. Je treba súhlasiť, že v danom prípade pri uzatváraní dohody o splátkovom kalendári a uznaní dlhu došlo k nekalej obchodnej praktike, ktorá bola v rozpore s požiadavkou odbornej starostlivosti, a ktorá podstatne

narušuje alebo môže podstatne narušiť ekonomické správanie priemerného spotrebiteľa vo vzťahu k výrobku alebo službe, ku ktorému sa dostane, alebo ktorému je adresovaná alebo priemerného člena skupiny, ak je obchodná praktika orientovaná na určitú skupinu spotrebiteľov. Odbornú starostlivosť a podstatné narušenie ekonomického správania spotrebiteľa definoval súd prvého stupňa v odôvodnení svojho svojom rozhodnutia treba súhlasiť s tým, že v danom prípade pri uzatváraní takejto dohody došlo k nekalej obchodnej praktike, pretože tieto znaky nekalosti boli naplnené. Umiestnenie textu o vedomosti premlčaného dlhu nasvedčuje tomu, že zo strany žalobkyne došlo k porušeniu odbornej starostlivosti vo vzťahu k spotrebiteľovi, ktoré predpokladá osobitú schopnosť a starostlivosť, ktorú možno rozumne očakávať od dodávateľa pri konaní vo vzťahu k spotrebiteľovi zodpovedajúcej čestnej obchodnej praktike. Z tohto hľadiska je správny záver o tom, že dohoda o uzavretí splátkového kalendára o uznaní záväzku ako nekalá obchodná praktika je neplatná a prieči sa dobrým mravom.

Zákon č. 258/2001 Z.z. v znení účinnom v čase uzatvorenia zmluvy úpravu premlčania vôbec neobsahoval, pričom takáto úprava je obsiahnutá v dvoch právnych predpisoch a to v ustanovení § 387 a nasl. Obch.z. a ustanovení § 100 a nasl. OZ. Právna úprava premlčania obsiahnutá v Občianskom zákonníku je pre spotrebiteľa výhodnejšia a tejto výhodnejšej úpravy sa spotrebiteľ ani nemôže vzdať. S poukazom na to, aj napriek tomu, že v danom prípade ide o zmluvný typ upravený v zmysle ustanovenia § 497 až § 507 Obch.z. s prihliadnutím na to, že ide o zmluvu spadajúcu pod režim Zákona o spotrebiteľských úveroch, bolo dôvodné predmetnú zmluvu posudzovať podľa citovaného zákona, ako aj ustanovení Občianskeho zákonníka a to i v otázke premlčania práva žalobkyne. V tejto súvislosti je potrebné zdôrazniť, že hoci má zmluva o spotrebiteľskom úvere charakter absolútneho obchodu, neprestáva byť zmluvou spotrebiteľskou. Pri spotrebiteľských zmluvách, ktoré predstavujú širší pojem, má z hľadiska aplikovateľnosti absolútnu prednosť Občiansky zákonník, keďže aplikácia Obchodného zákonníka prichádza do úvahy až po uplatnení spotrebiteľského práva.

Ďalej odvolací súd konštatuje, že súd prvého stupňa postupoval správne, keď okrem uplatnenej námietky premlčania zo strany vedľajšieho účastníka na strane žalovaného na premlčanie prihladol i ex offo, aplikoval ust. § 5b zákona o ochrane spotrebiteľa, ktoré nadobudlo účinnosť dňa 01.05.2014. V danom prípade síce vedľajší účastník na strane žalovaného namietal premlčanie uplatneného nároku žalobkyňou, avšak v zmysle súdom prvého stupňa správne aplikovaného ust. § 5b zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa v znení účinnom od 01.05.2014 bolo potrebné v čase rozhodovania aj bez návrhu, t.j. ex offo prihladať na premlčanie uplatneného nároku, ktoré má za následok nevyhnutnosť zamietnutia návrhu veriteľa. Premlčanie nároku sa stalo skutočnosťou, ktorá bráni tomu, aby súd veriteľovi jeho právo priznal. Na základe zákona č. 102/2014 Z.z. (článku VIII.) došlo k novele zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa a o zmene ďalších zákonov, na základe ktorej bolo prijaté nové ustanovenie § 5b, podľa ktorého, orgán rozhodujúci o nárokoch zo spotrebiteľskej zmluvy prihlada aj bez návrhu na nemožnosť uplatnenia práva, na oslabenie nároku predávajúceho voči spotrebiteľovi, vrátane jeho premlčania, alebo na inú zákonnú prekážku alebo zákonný dôvod, ktoré bránia uplatniť alebo priznať plnenie predávajúceho voči spotrebiteľovi, aj keby inak bolo potrebné, aby sa spotrebiteľ týchto skutočností dovoľával. Podľa článku XIV. Zákona č. 102/2014 Z.z., predmetné ustanovenie vstúpilo do účinnosti od 1. mája 2014. V ust. § 29b zák. č. 102/2014 boli prijaté prechodné ustanovenia k úpravám účinných od 01.05.2014, nie však k novoprijatému ustanoveniu § 5b citovaného zákona.

Z uvedeného je potom zrejmé, že súd prvého stupňa správne na premlčanie nároku žalobkyne v tomto konaní prihladal; na základe princípu nepravej retroaktivity právnych noriem (starej aj novej právnej úpravy) nebol preto povinný prihladať na podmienky uvedené v § 100 ods. 1 Občianskeho zákonníka, t.j. prihladať na premlčanie dlhu iba na námietku dlžníka. Odvolací súd upriamuje pozornosť aj na rozsudok Najvyššieho súdu SR z 21. apríla 2015, sp. zn. 3 MCdo 14/2014, podľa ktorého ustanovenie § 52 ods. 2 tretej vety Občianskeho zákonníka, podľa ktorého na všetky právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ, sa vždy prednostne použijú ustanovenia Občianskeho zákonníka, aj keď by sa inak mali použiť normy obchodného práva, sa vzťahuje aj na právne vzťahy založené pred jeho účinnosťou. Najvyšší súd SR v tomto rozhodnutí zamietol mimoriadne dovolanie generálneho prokurátora, ktorý namietal postup prvostupňového súdu aj odvolacieho súdu, ktoré oba zhodne v spore zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere aplikovali ust. § 5b zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa v znení účinnom od 1. mája 2014 a na premlčanie aplikovali § 101 Občianskeho zákonníka.

Vzhľadom na uvedenú argumentáciu, pokiaľ súd prvého stupňa žalobu žalobkyne v celom rozsahu zamietol, rozhodol vecne správne a preto odvolací súd v súlade s ustanovením § 219 ods. 1 a 2 O.s.p. napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa vo veci samej potvrdil.

Odvolací súd podľa § 219 ods. 1 a 2 potvrdil i rozhodnutie v časti nepriznania náhrady trov konania žalovanému, ktorý si ich návrhom neuplatnil.

Odvolací súd z nižšie uvedených dôvodov podľa § 220 O. s. p. rozsudok súdu prvého stupňa v napadnutej časti trov vedľajšieho účastníka zmenil.

Podľa § 142 ods. 1 O. s. p. účastníkovi, ktorý mal vo veci plný úspech, súd prizná náhradu trov potrebných na účelné uplatňovanie alebo bránenie práva proti účastníkovi, ktorý vo veci úspech nemal.

Vyššie citované ustanovenie obsahuje vyjadrenie jednej zo zásad vlastnej všetkým rozhodovacím procesom o trovách konania v civilnom procese, ktorou je, že súd prizná len náhradu trov potrebných (nevyhnutných) na účelné bránenie práva, čiže len takých trov, ktoré možno považovať objektívne za vynaložené účelne.

Medzi trovy konania s nárokovateľnou náhradou potom zásadne patria i trovy reprezentované odmenou a súvisiacimi náhradami advokátov v súvislosti s poskytovaním nimi právnych služieb ich klientom (účastníkom súdnych konaní), keď tu nepochybne treba súhlasiť s argumentom vedľajšieho účastníka o neodňateľnom práve na súdnu a inú právnu ochranu.

Otázka využitia práva na právnu pomoc advokáta a otázka účelnosti v takejto súvislosti vynakladaných trov sú však otázkami, ktoré majú len čiastočný súvis a ktoré preto nemožno zamieňať. Pri posudzovaní účelnosti takýchto trov tak treba posúdiť, či by inak advokátom zastupovaný účastník bol v konkrétnej situácii schopný uplatňovania ním práv (resp. obrany voči uplatňovaniu práv niekým iným) aj bez pomoci advokáta, samozrejme za podmienky schopnosti hájenia práv spôsobom zásadne rovnocenným s tým, ako sa činil advokát.

V danej veci advokát vedľajšieho účastníka požadoval nad rámec paušálnych náhrad a DPH odmenu za dva úkony právnej služby, ktorými bolo prevzatie a príprava zastúpenia a písomné vyjadrenie. Z obsahu vyjadrenia k žalobe z 30.10.2013 (č. I. 34) vyplýva len všeobecnosť uplatnených námietok, vrátane námietky premlčania, teda podania nevyžadujúceho, aby v ktorejkoľvek druhovo totožnej veci za účasti tej istej žalobkyne vznikla potreba čokoľvek podanie meniť (pominúc na tomto mieste zo spisu nezistiteľný spôsob získania prvotnej informácie vedľajšieho účastníka o vedení konania proti žalovanému a o spisovej značke veci, vedúcej k oznámeniu vstupu).

Ak potom odvolací súd má zo svojej skoršej rozhodovacej činnosti vedomosť o postupe vedľajšieho účastníka (presnejšie advokáta takéhoto účastníka zastupujúceho) spôsobom celkom totožným s tým v prejednávanej veci alebo od tohto sa líšiacim len nevýznamne aj v iných veciach (z ktorých už prinajmenšom v konaniach vedených Krajským súdom v Trnave pod sp. zn. 10Co/145/2012 a 10Co/73/2013 bola vedľajšiemu účastníkovi náhrada trov právneho zastúpenia advokáta priznaná a naopak napr. vo veciach rovnakého odvolacieho súdu sp. zn. 10Co/197/2012, 10Co/47/2013 a 10Co/83/2013, 10Co/161/2014 došlo k odmietnutiu náhradovej požiadavky), ani v prejednávanej veci neexistoval prakticky žiaden priestor pre iný záver než ten, že po získaní vedomosti účastníkom, ako účinne a to paušálne v konaní uplatňovať práva, alebo sa brániť a získaní tiež náhrady trov konania, zodpovedajúcej odmene, ktorú musel takýto účastník zaplatiť advokátovi, aby pre neho paušálny vzor vytvoril, nemôže už byť ďalej účelným vynakladanie prostriedkov na odmeňovanie advokáta za to, aby aj v ďalších druhovo totožných veciach vyhotovoval obsahovo identické podania.

Pri riadení sa touto úvahou, tak trovy vedľajšieho účastníka nešlo považovať za účelné.

V takto skončenom odvolacom konaní vo veci samej tak úspech zaznamenali žalovaný a vedľajší účastník a principiálne to preto boli oni, komu vzniklo právo na náhradu trov takéhoto konania podľa ustanovenia § 142 ods. 1 O.s.p. v spojení s ustanovením § 224 ods. 1 O.s.p.. Žalovaný si náhradu trov odvolacieho konania neuplatnil, preto mu odvolací súd náhradu trov odvolacieho konania nepriznal.

Odvolací súd nepriznal náhradu trov odvolacieho konania ani vedľajšiemu účastníkovi na strane žalovaného a to v zmysle § 142 ods. 1 vzhľadom na neúčelnosť úkonu v odvolacom konaní, t.j. neúčelnosť paušálneho vyjadrenia sa k odvolaniu (viď dôvody pre nepriznanie trov prvostupňového konania - str. 6).

Tento rozsudok bol prijatý pomerom hlasov 3 : 0, čiže jednomyseľne (§ 3 ods. 9 posledná veta zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch v znení neskorších zmien a doplnení).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je možné podať odvolanie.